

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dokonał waloryzacji emerytury M. N. od dnia 1 marca 2018 roku. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2018 r., tj. kwoty 1.101,92 zł przez wskaźnik waloryzacji 102,98 % i świadczenie po waloryzacji wynosi 1.134,76 zł. O dnia 1 marca 2018 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 962,63 zł. Podstawa wymiaru emerytury po podwyższeniu wskaźnikiem waloryzacji 102,98 % od dnia 1 marca 2018 roku wynosi 1.277,71 zł (1.240,74 zł x 102,98 %).

/decyzja z dnia 08.03.2018r. – nieponumerowane akta ZUS/

Ubezpieczony M. N. złożył odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż jest dla niego krzywdząca i wniósł o jej zmianę poprzez ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego prawidłowo od 2007r. podnosząc, iż od tego czasu ma przyjętą nieprawidłową kwotę bazową. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy winien dokonać waloryzacji jego emerytury na podstawie art.194 a ustawy z 16 lipca 2004 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw.

/odwołanie – k.3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując że zasada i sposób waloryzacji odpowiada przepisom ustawowym.

/odpowiedź na odwołanie k.4-4 odwrót/

W piśmie procesowym z dnia 7 maja 2018r. wnioskodawca wskazał własne sposoby wyliczenia świadczenia wskazując, że od 2007r. powinien mieć przyjmowaną co roku, przez kolejne lata aktualną kwotę bazową z danego roku ogłoszoną przez GUS.

/pismo – k.11/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. N. urodził się w dniu (...).

/ bezsporne/

Decyzją z dnia 21 lutego 1987 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy rentę inwalidzką II grupy od 1 maja 1986 r. Podstawę wymiaru renty stanowiło przeciętne miesięczne wynagrodzenie osiągnięte w okresie od 1 października 1983 r. do 30 września 1984 r.

/ decyzja k.101 akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 marca 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w Ł. dokonał ponownego ustalenia wysokości renty M. N. obliczając świadczenie od kwoty bazowej podwyższonej do 94,5% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości świadczenia.

Decyzją z dnia 7 marca 2008 r. organ rentowy dokonał waloryzacji dokonując ponownego ustalenia wysokości renty należnej wnioskodawcy obliczając rentę od kwoty bazowej podwyższonej do 100% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia świadczenia.

Odwołania wnioskodawcy od tych decyzji zostały oddalone przez Sąd Okręgowy wyrokiem wydanym w sprawie VIII U 1758/09 w dniu 25 listopada 2009 roku. Apelacja wnioskodawcy od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawie III AUa 618/10.

/ decyzje - akta ZUS, odpisy wyroków w sprawie VIII U 1758/09 i III AUa 618/10 – akta ZUS /

Decyzją z dnia 7 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał M. N. na podstawie art. 27a ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 z póź.zm) prawo do emerytury od dnia 18 sierpnia 2011 r. tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie wskazano, że w związku z przyznaniem emerytury prawo do renty ustало z dniem 18 sierpnia 2011 roku. Podstawa wymiaru ustalona została na kwotę 1152,82 zł, zaś wysokość naliczonej emerytury na kwotę 717,84 zł. W związku z tym, że emerytura była niższa od dotychczas wypłacanej renty, podwyższono ją do wysokości renty, tj. do kwoty 774,34 zł.

Decyzją z dnia 19 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie przyznał M. N. z urzędu na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 z póź.zm) prawo do emerytury od dnia 18 sierpnia 2011r. tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Podstawa wymiaru ustalona została na kwotę 1042,41 zł, zaś wysokość naliczonej emerytury na kwotę 925,85 zł.

Decyzją z dnia 7 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 118), dokonał waloryzacji emerytury M. N. od dnia 1 marca 2012 r. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29 lutego 2012 r. tj. 925,85 zł kwoty waloryzacji, tj. 71 zł. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2012 r. wyniosła 996,85 zł.

Kolejną decyzją z dnia 8 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział II w Ł. dokonał waloryzacji przysługującej M. N. emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2013 roku tj. 996,85 zł przez wskaźnik waloryzacji 104,00 %. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2013 roku wyniosła 1036,72 zł.

/ decyzje - akta ZUS/

Aktualnie zaskarżoną decyzją z dnia 8 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dokonał waloryzacji emerytury M. N. od dnia 1 marca 2018 roku. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2018 r., tj. kwoty 1.101,92 zł przez wskaźnik waloryzacji 102,98 % i świadczenie po waloryzacji wynosi 1.134,76 zł. O dnia 1 marca 2018 roku wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 962,63 zł. Podstawa wymiaru emerytury po podwyższeniu wskaźnikiem waloryzacji 102,98 % od dnia 1 marca 2018 roku wynosi 1.277,71 zł (1.240,74 zł x 102,98 %).

/decyzja z dnia 08.03.2018r. – nieponumerowane akta ZUS/

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dowodów w postaci niespornych dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego była ocena zgodności z prawem decyzji o waloryzacji świadczenia emerytalnego wydanej przez organ rentowy.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 z późn. zm.) waloryzacja emerytur i rent dokonywana jest corocznie od dnia 1 marca i polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. W wyniku przeprowadzonej waloryzacji kwota świadczenia nie może ulec obniżeniu.

W myśl ust. 3 cyt. artykułu waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji /ust. 4/.

Stosownie do art. 89 ust. 1 w/w ustawy wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. W myśl ust. 2 tego artykułu wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1, jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów. Wskaźnik waloryzacji ogłasza Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w drodze komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" /ust. 6/

Unormowanie zawarte w art. 88-89 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje, że ustawodawca przewidywał waloryzację świadczeń emerytalno – rentowych dokonywaną procentowo, tj. z wykorzystaniem określonego wskaźnika, mnożąc przez wskaźnik waloryzacji kwotę świadczenia i podstawę jego wymiaru.

Zgodnie z Komunikatem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lutego 2018 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2018 r. ((M.P. z 2018 r. poz. 185) wydanym na podstawie art. 89 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskaźnik waloryzacji emerytur i rent w 2018 r. wynosił 102,98 %.

Kwota świadczenia wnioskodawcy (wynoszącego na dzień 28 lutego 2018 r. 1101,92 zł) po waloryzacji wyniosła 1134,76 zł, zaś wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 962,63 zł.

W ocenie Sądu, organ rentowy prawidłowo dokonał waloryzacji przysługującego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego. Wysokość zwaloryzowanej emerytury została ustalona według obowiązujących przepisów prawa, na podstawie prawidłowego wskaźnika waloryzacji.

W sprawie niniejszej poza sporem pozostawały natomiast okoliczności i twierdzenia podnoszone przez wnioskodawcę, że od 2007r. powinien mieć przyjmowaną co roku, przez kolejne lata aktualną kwotę bazową z danego roku ogłoszoną przez GUS.

Okoliczności te nie stanowiły przedmiotu zaskarżonej decyzji organu rentowego, która dotyczyła wyłącznie waloryzacji, nie zaś ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego. Wyjaśnić należy, że waloryzacja jest czynnością formalno – techniczną, skutkującą wzrostem zwaloryzowanego świadczenia do kwoty równiej iloczynowi kwoty świadczenia oraz wskaźnika waloryzacji. W ramach procesu waloryzacji nie dochodzi natomiast do zmian w zakresie wysokości samego świadczenia w wysokości poddawanej waloryzacji. Wobec tego, decyzja waloryzacyjna nie otwiera sporu co do wysokości świadczenia poddanego waloryzacji, ale też co do zasady nie zamyka ona drogi i nie stoi na przeszkodzie w inicjowaniu postępowania dotyczącego ustalenia wysokości świadczenia, czego w istocie żąda skarżący, a czym nie mógł zająć się w obecnym postępowaniu ani organ ani sąd rozpoznający odwołanie od decyzji waloryzacyjnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 listopada 2015 r., III AUa 459/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 10 lutego 2015 r., III AUa 511/14 L.). Tym samym, argumenty podnoszone przez skarżącego nie mogły być przedmiotem oceny sądu.

Wskazać jednocześnie należy, że kwestia wysokości kwoty bazowej przyjętej do ustalenia wysokości świadczenia wnioskodawcy została prawomocnie rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 listopada 2009r. w sprawie VIII U 1758/09. Wtedy to przy okazji wcześniejszych decyzji z dnia 8 marca 2007r. i z dnia 7 marca 2008r. wnioskodawca domagał się przeliczenia świadczenia z zastosowaniem kwoty bazowej z daty przeliczenia świadczenia. Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości w wyliczeniach organu rentowego, a stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Łodzi, który wyrokiem z dnia 21 lipca 2010r. oddalił apelację ubezpieczonego.

Żądanie zatem ubezpieczonego ustalenia wysokości jego świadczenia przy uwzględnieniu kwoty bazowej z każdego kolejnego roku kalendarzowego nie znajduje żadnych podstaw prawnych. A kwestia prawidłowości zastosowania przepisu art.194a wprowadzonego ustawą z dnia 16 lipca 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 191, poz.1954) została prawomocnie przesądzona we wskazanych wyżej orzeczeniach zarówno przez Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny i nie może być ponownie przedmiotem postępowania w sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, uznać należy, że skarżona decyzja organu rentowego odpowiada obowiązującemu prawu i w związku z tym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem

03.09.2018r.